

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **P.P.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j. OD 682/17-3/67.1/17181/Li,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 6. 2017, č. j. OD 682/17-3/67.1/17181/Li, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Předmětem soudního přezkumu je shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil výrok II. rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 4. 2017, č. j. MUCL/36342/2017.

Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1; § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil povinnosti podle § 7 odst. 1 písm. c); § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 37 písm. c) a § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, přitom přestupky spáchal z nedbalosti. Za uvedené přestupky byla žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 8. 2016 v [REDAKCE] hod. na pozemní komunikaci v ulici 5. května v obci Česká Lípa řídil vozidlo [REDAKCE], RZ [REDAKCE], přičemž při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení; následně byl v ulici [REDAKCE] zastaven a kontrolován hlídkou policie, která zjistila, že vozidlo neodpovídá podmínkám k provozu vozidel na pozemních komunikacích, neboť mělo propadlý termín technické prohlídky a vozidlo bylo způsobilé k provozu na pozemních komunikacích ke dni 27. 12. 2015,

Správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě oznámení o přestupku sepsaného policií na místě silniční kontroly, oznámení o přestupcích, které bylo doplněno úředním záznamem o přestupku, dále na základě videozáznamu a fotodokumentace zachycujících vozidlo žalobce. Správní orgán I. stupně měl také k dispozici výpis z registru řidičů, výpis z evidenční karty žalobce, kartu uvedeného vozidla a opis protokolu o technické prohlídce ze dne 27. 12. 2013. Při ústním jednání dne konaném 9. 2. 2017 byli jako svědci vyslechnuti nstřžm. [REDAKCE] a [REDAKCE], policisté provádějící silniční kontrolu žalobcova vozidla dne 28. 8. 2016, kteří shodně vypověděli, že žalobce viděli při jízdě uvedeným vozidlem na křižovatce [REDAKCE] a [REDAKCE] v obci [REDAKCE], jak při řízení drží v levé ruce telefonní přístroj stříbrné, resp. stříbrnočerné barvy, přičemž při kontrole bylo zjištěno, že u vozidla je propadlý termín pravidelné technické prohlídky.

Na základě uvedených podkladů správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017 výrokem II. vyslovil, že žalobce je vinen ze shora popsáního jednání. Správní orgán I. stupně vzal za spolehlivě zjištěné, že žalobce při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj, tím porušil povinnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá požadavek na zamezení situace, kdy řidičova pozornost při řízení vozidla je snížena ovládáním telefonu, proto byla naplněna i materiální stránka přestupku. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu správní orgán I. stupně uvedl, že kontrolou bylo prokázáno, že vozidlo, které žalobce řídil, neodpovídá podmínkám k provozu na pozemních komunikacích tím, že je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, neboť u něj byl propadlý termín pravidelné technické kontroly, čímž byla porušena povinnost dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu s odkazem na § 37 písm. c) a § 40 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Oba přestupky byly spáchány ve formě nedbalosti vědomé, protože žalobce jako držitel příslušného řidičského oprávnění byl způsobilý k řízení motorových vozidel, tedy věděl, že nesmí při řízení vozidla držet v ruce telefonní přístroj. Věděl a především měl vědět, že na pozemních komunikacích nesmí provozovat vozidlo, které je technicky nezpůsobilé, a pokud provozoval vozidlo, u něhož byla technická prohlídka platná do 27. 12. 2015, věděl, že

svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Pokuta byla uložena za více přestupků podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy za přestupek nejprísneji postižitelný podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, a to na samé spodní hranici zákonné sazby ve výši 1 500 Kč.

Výroku II. prvostupňového rozhodnutí se žalobce bránil blanketním odvoláním, které nebylo ani k výzvě doplněno. Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017 žalovaný podané odvolání zamítl a výrok II. prvostupňového rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a k provedení důkazů užil všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, a to videozáznam, opis protokolu o technické prohlídce a výslechy svědků, které korespondují úřednímu záznamu zasahující policisty o přestupcích. Podle žalovaného neexistovaly rozumné pochybnosti o tom, že se přestupků žalobce dopustil. K zavinění žalovaný doplnil, že žalobce naplnil formální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž byl naplněn i materiální znak přestupku, neboť byl ohrožen zájem společnosti, a to bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neboť je zájmem společnosti, aby v provozu na pozemních komunikacích byla užívána jen vozidla, jejichž technický stav odpovídá stanoveným podmínkám. V daném případě bylo v rozporu s § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu žalobcem použito technicky nezpůsobilé vozidlo, neboť nebyla prokázána jeho technická způsobilost k provozu, přičemž k provedení pravidelných technických prohlídek jsou stanoveny dle § 40 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu hluty. Žalovaný rovněž konstatoval, že pokuta byla žalobci za uvedené přestupky uložena v minimální výši zákonem stanoveného rozmezí, což správní orgán I. stupně řádně odůvodnil.

II. Žaloba

Ve včas podané žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, ačkoli na videozáznamu či výřezu z něj nelze poznat, že řidič vozidla něco drží v ruce, natož aby šlo poznat, o jaký předmět se jedná. Výslechnutí policisté nepopsali způsob zjištění údajného porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu dostatečně konkrétním způsobem. Jediná konkrétní skutečnost vztahující se k údajnému telefonu byl popis stříbrné barvy. K tomu žalobce uvedl, že mobilní telefon vlastní, ovšem černý. Pouhý popis barvy nepokládá žalobce ve světle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, za dostatečný. Stříbrné mohou být např. tablety, které mohou, ale nemusí disponovat hovorovými či záznamovými funkcemi. Žalobce popřel, že by v ruce držel telefonní přístroj či jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Správní orgán se také nezabýval věrohodností zasahujících policistů, ani tím, zda policisté ze své pozice a za daných výhledových poměrů mohli vůbec pozorování žalobce provést. To žalobce rozporoval, neboť vozidlo na videozáznamu, pokud by bylo jeho, projelo okolo policistů velmi rychle a policisté tak neměli dostatek času zaregistrovat, zda žalobce vůbec, případně co drží v ruce.

Žalobce zpochybnil, že by videozáznam zachycoval jeho jízdu, neboť z něj nelze dovodit, že se jedná o vozidlo, které řídí žalobce, není čitelná registrační značka vozidla a žádný z výslechnutých policistů nepotvrdil, že by tento záznam zachycoval žalobce. Z písemných podkladů policie vůbec nevyplývá, že byl o údajném přestupku pořízen

videozáznam. Žalobce pochyboval o tom, že se jednalo o jeho vozidlo a jeho jízdu, neboť ho přítelkyně upozornila na to, že v den, kdy byl videozáznam pořízen, měl na sobě košili, protože šli na oběd, zatímco řidič na videozáznamu má na sobě tričko, nemůže se tedy jednat o žalobce. Proto žalobce vyslovil domněnku, že videozáznam zachycuje jiného řidiče.

Podle žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a vnitřně rozporné, neboť správní orgán na jednom místě uvádí, že vzal za zjištěné, že žalobce nebyl dne 11. 7. 2016 připoután bezpečnostním pásem, ovšem na dalším místě a také ve výroku konstatuje, že skutek nebyl prokázán.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá také v nesrozumitelnosti pro vady výroku. Správní orgán nekonkretizoval, jakým způsobem mělo dojít k porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, protože alternativně uvedl, že se přestupku žalobce dopustil buď tím, že držel v ruce telefonní přístroj nebo tím, že držel hovorové nebo dokonce záznamové zařízení. Žalobce namítal, že alternativní závěr o skutkových zjištěných rozhodných pro naplnění skutkové podstaty do výroku nepatří, výrok je nesrozumitelný, neboť není zřejmé, co konkrétně je žalobci kladeno za vinu, resp. za jaké konkrétní jednání je uložena sankce.

Výrok je také v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neobsahuje ustanovení vyhl. č. 231/1996 Sb., podle kterého byly náklady řízení stanoveny ve výši 1 000 Kč.

Ve výroku absentuje odkaz na § 12 odst. 1 a § 13 zákona o přestupcích, které obsahují pravidla pro výměru sankce a podmínky pro uložení pokuty.

Žalobce označil výrok za nezákonný i proto, že jím byly omezeny možnosti, jakými může podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, splnit povinnost uhradit pokutu a náklady řízení. Správní orgán tímto způsobem překročil svou pravomoc, protože podle uvedeného ustanovení má žalobce právo splnit tyto povinnosti i jinými způsoby, které považuje za jednodušší a levnější.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval také v tom, že se správní orgán nezabýval výkladem ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. a subsumpcí zjištěných skutečností. Také neprokázal, že předmětné vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku. Z opisu protokolu o technické prohlídce ze dne 27. 12. 2013 toto neplyne, listina nevylučuje, že technická prohlídka byla následně po uplynutí platnosti té původní znovu provedena. Nejde tedy o dostatečný důkaz o tom, že technická prohlídka nebyla provedena. Správní orgány se v rozporu s § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu otázkou, zda nebyla technická prohlídka u vozidla po uplynutí její platnosti znovu provedena, nezabývaly. Žalobce poukázal na to, že není provozovatelem předmětného vozidla a potřebnými informacemi nemůže disponovat. Vyjádřil názor, že nejednal zaviněně, pokud se řídil nálepkou na registrační značce, podle které byla technická prohlídka ještě platná.

Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je také závěr o naplnění materiální stránky přestupku. Správní orgán nekonkretizoval nebezpečí, které mělo vzniknout tím, že žalobce údajně řídil motorové vozidlo s propadlou technickou prohlídkou. Nezabýval se okolnostmi

daného případu, např. faktickým technickým stavem vozidla nebo aktuálním provozem, přičemž podle žalobce, zejména u nových vozidel, je přísné lpění na lhůtách k provedení technické prohlídky bezdůvodné. Správní orgán pouze konstatoval, že došlo k naplnění formálních znaků přestupku, a proto i naplnění materiální stránky. Podle žalobce bylo toto formální pojetí překonáno a správní orgán se měl zabývat konkrétními okolnostmi případu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45.

Ze skutečnosti, že je žalobce držitelem řidičského oprávnění, nelze dovozovat, že věděl, že nesmí řídit vozidlo s neplatnou technickou prohlídkou, ani to, že nesmí držet v ruce mobilní telefon. Z toho lze dovozovat pouze to, že toto žalobce vědět měl. Závěr o vědomé nedbalosti je tedy neprokázaný, nebyla prokázána intelektuální složka formy zavinění. Správní orgány se otázkou, zda žalobce věděl, že řídí vozidlo bez platné technické prohlídky, nebo zda drží v ruce mobilní telefon vědomě, nezabývaly, ačkoli úvahy jsou nutné k závěru o vědomé nedbalosti. Správní orgán ani nekonkretizoval zájem, který měl být porušen nebo ohrožen jednáním žalobce a současně ani neuvedl, co jsou přiměřené důvody a jak dospěl k závěru, že tyto důvody žalobce ke svému jednání neměl.

Z napadených rozhodnutí nelze zjistit, podle jaké časové verze příslušných právních předpisů bylo rozhodováno. Ze znění „pozdějších předpisů“ toto zjistit nelze. Žalobce v této souvislosti namítal, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva a svobod, protože správní orgány se nezabývaly tím, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajných přestupků, není pro něj příznivější.

Právo na spravedlivý proces bylo dále porušeno tím, že žalobci nebylo podrobněji sděleno obvinění proti němu. V oznámení o zahájení řízení bylo jeho jednání popsáno buď jako držení mobilního telefonu, hovorového, nebo záznamového zařízení, teprve z odůvodnění rozhodnutí se žalobce dozvěděl, že se mělo jednat o telefon. Byl tak zkrácen na možnosti hájit se tím, že v ruce držel jiný přístroj než telefon, protože tato skutečnost mu byla poprvé kladena za vinu až samotným rozhodnutím.

Nakonec žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

K podané žalobě se žalovaný nevyjádřil, pouze navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Ústní projednání žaloby

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání. Žalobce se omluvil, na odročení jednání netrval, soud proto podle § 101 odst. 3 os. ř. s. ve spojení s § 64 s. ř. s. jednal v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval na odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení před správními orgány.

V. Posouzení věci soudem

V úvodu musí soud jako neopodstatněnou odmítnout žalobní výtku, ve které žalobce uvádí, že rozhodnutí vydané v I. stupni řízení je nesrozumitelné, neboť si jeho závěry odporují, pokud jde o zjištění, zda byl žalobce dne 11. 7. 2016 připoután bezpečnostním pásem. Jednání žalobce, kterého se měl dopustit uvedeného dne, vůbec není předmět soudního přezkumu, neboť výrokem I. prvostupňového rozhodnutí bylo řízení o tomto skutku zastaveno a proti tomuto výroku žalobce odvolání nepodal. Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání směřující pouze do výroku II. rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků ze dne 28. 8. 2016, se tak části rozhodnutí, která se vztahovala k nepřipoutání bezpečnostním pásem, vůbec netýkala.

Předmětem soudního přezkumu je tak rozhodnutí správních orgánů o přestupcích žalobce podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2017, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.* Podle § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2017, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Nejprve k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence časové verze právních předpisů a užití dovětky „ve znění pozdějších předpisů“ žalovaným.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu je uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, obligatorní náležitostí výroku správního rozhodnutí. Uvedení příslušného zákona bez dovětky, resp. s dodatkem „ve znění pozdějších předpisů“ je běžně používanou praxí, kdy správní orgán odkazuje na ustanovení v jeho jednotlivých novelizacích ve znění rozhodném pro posouzení projednávané věci. Absence časového rozlišení znění jednotlivých ustanovení v prvostupňovém rozhodnutí a užití doložky „ve znění pozdějších předpisů“

žalovaným v dané věci neznačí nic jiného, než že správní orgány reflektovaly zásadu zakotvenou v § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, podle které se protiprávnost jednání posuzuje podle právní úpravy účinné ke dni jeho spáchání.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v § 7 odst. 1, odst. 2 zákona o přestupcích promítnuta zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro pachatele příznivější, přičemž opomenutí správního orgánu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Podle přesvědčení krajského soud ale absence úvah, zda není nová právní úprava pro pachatele přestupku příznivější, může představovat zásah do práva na spravedlivý proces a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů jen tehdy, pokud ke změně ustanovení právních předpisů, které byly aplikovány, skutečně došlo, případně bylo-li posouzení přestupku podle jiné právní úpravy výslovně namítáno.

V souzeném případě však ke změně žádného ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány protiprávní jednání žalobce kvalifikovaly a potrestaly, po spáchání přestupku nedošlo, zároveň žalobce povinnost postupovat podle nové příznivější právní úpravy v přestupkovém řízení nenamítal. Toto se nepochybně promítlo do označení použitých právních předpisů bez časového rozlišení rozhodných novel. A taktéž do odůvodnění rozhodnutí, neboť nebylo nutné, aby se správní orgány ve svých rozhodnutích k možnosti postupu dle nové právní úpravy výslovně vyjádřily. Soud tedy neshledal, že by byla napadená rozhodnutí pro namítaný nedostatek nepřezkoumatelná. Stejně tak dospěl soud k závěru, že žalobcovo právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 40 odst. 6 listiny základních práv a svobod nebylo z tvrzeného důvodu zkráceno.

Dále se soud zabýval namítanou procesní vadou, která se týkala zahájení přestupkového jednání a měla spočívat v nedostatečném sdělení obvinění proti žalobci. Žalobce namítal, že jeho právo na spravedlivý proces bylo zkráceno tím, že v oznámení o zahájení řízení byl skutek popsán tak, že jednání mělo spočívat buď v držení mobilního telefonu, hovorového, nebo záznamového zařízení.

K tomu soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, U 21/27 SbNU 261). Povinnost zachovat totožnost skutku neznamená, že správní orgán musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti

charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).

Popis skutku v oznámení o zahájení přestupkového řízení je nepochybně důležitý také s ohledem na práva obviněného z přestupku, který má podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích *právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky*.

Soud má za to, že žalobcovo protiprávní jednání bylo v oznámení o zahájení řízení o přestupku popsáno z pohledu zachování žalobcova práva na spravedlivý proces dostatečně určitě. Žalobce se již od počátku přestupkového řízení mohl k popsanému jednání vyjádřit, mohl popírat, že při řízení předmětného vozidla v inkriminovanou dobu na uvedeném místě nedržel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj, ani jiné hovorové, nebo záznamové zařízení a ke svému tvrzení navrhnout důkazy na svou obhajobu. Zmocněnec žalobce byl přítomen svědeckým výpovědím obou policistů, kteří při ústním projednání přestupku dne 9. 2. 2017 shodně vypověděli, že žalobce viděli, jak při řízení drží v levé ruce telefonní přístroj stříbrné, resp. stříbrnočerné barvy. V průběhu svědeckých výpovědí bylo zmocněnci umožněno klást policistům otázky, které zaměřil právě i na to, zda žalobce při jízdě skutečně držel telefonní přístroj. Žalobce se před vydáním prvostupňového rozhodnutí mohl vyjádřit i k těmto svědeckým výpovědím, jež popis žalobcova jednání upřesnily, a navrhnout provedení důkazů svědecké výpovědi zpochybňujících.

V tom, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí neuvedl, jakým konkrétním způsobem mělo ze strany žalobce dojít k porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, spatřoval žalobce nepřekoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Soud předesílá, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v „rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost změny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS)

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání*, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Popisem skutku je zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákonu. Popis skutku tak musí obsahovat skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku, který je předmětem řízení. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska

vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). Musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán (blíže viz rozsudek ze dne ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, publ. pod č. 1975/2010 Sb. NSS).

V případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, spočívajícího v porušení povinnosti dle § 7 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona je pro srozumitelnost rozhodnutí postačující, pokud z popisu jednání přestupce ve výroku rozhodnutí vyplývá, že k porušení povinnosti došlo. Tento požadavek byl v posuzovaném případě naplněn. Plně dle názoru soudu postačovalo, pokud byly bližší okolnosti žalobcova jednání, tedy že při řízení vozidla držel v ruce právě telefonní přístroj uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Pokud se žalobce v této souvislosti odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005-66, nepovažuje soud odkaz za přílehlavý. V tehdy projednávané věci totiž dle skutečností uvedených v označeném rozsudku výrok rozhodnutí správního orgánu, jímž byl žalobce shledán vinným správními delikty na úseku nakládání s potravinami, vykazoval významnější deficit, než které žalobce vytýkal popisu způsobu spáchání skutku v napadeném rozhodnutí. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro žalobcem popsanou nesrozumitelnost neshledal soud důvodnou.

Podle žalobce je prvostupňové rozhodnutí také nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nebyl dostatečně odůvodněn závěr, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, a tedy naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.

Odůvodnění správního rozhodnutí I. stupně a rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení tvoří jeden celek a takto je třeba přezkoumávaná rozhodnutí vnímat také co do vyjádření skutkových a právních důvodů rozhodnutí a vypořádání se s námitkami, důkazními návrhy a argumentací účastníka řízení. V souzeném případě z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních vyplývá, jaké podklady sloužily správnímu orgánu pro shledání žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a že provedené důkazy prokazují jeho jednání v rozsahu, že o vině žalobce nevyvstaly pochybnosti. Žalovaný doplnil, že provedené důkazy, mimo jiné svědecké výpovědi plně korespondují s úředním záznamem zasahujícího policisty o přestupku.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud neshledal ani proto, že se správní orgány v odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně nezabývaly věrohodností zasahujících policistů. Kauzy sporného držení mobilního telefonu za jízdy motorovým vozidlem se objevují v judikatuře správních soudů nikoli ojediněle. Typicky zasahující policisté uvádějí, že řidič za jízdy telefonní přístroj či hovorové nebo jiné záznamové zařízení držel (popřípadě do něj i mluvil), zatímco řidič a případně posádka vozidla spáchání přestupku popírá. V takové situaci je dle judikatury správních soudů třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí. Pro takovou situaci se k otázce věrohodnosti zasahujícího policisty opakovaně vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, např. ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008, 4 As 19/2007, 7 As 105/2010, 7 As 83/2010, 2

As 52/2011. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ V souzené věci se však žalobce v průběhu přestupkového řízení k okolnostem řízení předmětného vozidla nevyjadřoval, držení mobilního telefonu při řízení nepopíral, při ústním jednání, a to ani v reakci na obsah svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří shodně potvrdili, že žalobce při řízení v levé ruce držel mobilní telefon, nijak věrohodnost a konzistentnost zasahujících policistů nezpochybňoval. Pokud z provedených svědeckých výpovědí (ve spojení s dalšími pořízenými důkazy) správní orgány za dané situace vycházely, implikuje to bez dalšího, že provedené svědecké výpovědi považovaly za věrohodné. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že míra podrobnosti úvah správních orgánů zahrnutých do odůvodnění rozhodnutí ve věci přestupku dle citovaného ustanovení, který je obvykle prokazován právě svědeckou výpovědí policistů, kteří viděli, jak při řízení vozidla řidič v ruce drží telefonní přístroj, nepochybně závisí také na aktivitě, kterou přestupce na svou obranu vyvine.

K námitkám, které žalobce uplatnil proti videozáznamu a jeho výřezu (správní orgány vycházely také z fotodokumentace pořízené na podkladě videozáznamu projíždějícího vozidla) soud uvádí, že správní orgán nevycházel pouze z těchto důkazů jednotlivě, ale protiprávní jednání měl prokázané i svědeckými výpověďmi policistů Čiháka a Jindřicha. Ti, jak již soud uvedl shora, shodně vypověděli, že žalobce při jízdě držel v ruce mobilní přístroj. Svědci se přitom dokázali shodnout i na podrobnostech, tedy že mobilní telefon žalobce držel v levé ruce, že vozidlo viděli pomalu přijíždět z pravé strany, protože bylo slunečné počasí a vzdálenost mezi vozidly byla malá a mezi vozidly nebyla jiná vozidla, přestupek žalobce policisté viděli, což bylo také důvodem, proč se za vozidlem žalobcem vydali, vozidlo zastavili a provedli silniční kontrolu. Tyto okolnosti odpovídají zjištění, která správní orgán učinil z policisty pořízeného videozáznamu a fotodokumentace – výřezu vozidla na podkladě videozáznamu. Policisté uvedli i další podrobnosti ohledně protiprávního jednání žalobce, a to že mobilní telefon byl stříbrný, resp. stříbrno černé barvy, dále že telefonní přístroj poté oba viděli položený na sedadle spolujezdce, svědek Jindřich dodal, že viděl, jak žalobce otevírá ústa. Nebyl zjištěn pouhý popis barvy věci, oba svědci jednoznačně uvedli, že viděli, jak žalobce při řízení drží v levé ruce mobilní telefon. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, není dle názoru soudu opět příhodný. V tehdy řešeném případě byly skutkové okolnosti jiné, žalobce a policisté se především vůbec neshodli v tom, zda a z jakého místa policisté žalobce viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej, žalobce současně předkládal v přestupkovém řízení důkazy zpochybňující, zda bylo vůbec možné do jeho vozidla vidět, případně z jaké vzdálenosti. Právě v reakci na tyto konkrétní okolnosti případu Nejvyšší správní soud vyslovil požadavek na bližší údaje ohledně telefonního přístroje, na základě kterých by bylo možné hodnotit svědecké výpovědi policistů jako věrohodné. Závěry učiněné Nejvyšším správním soudem však nelze interpretovat způsobem, jakým to činí žalobce, který nadto zmínku o typu, barvě či designu telefonu vytrhává z kontextu odůvodnění tehdy projednávané věci. Naopak soud je toho názoru, že k prokázání

viny žalobce, tj. porušení povinnosti řidiče při jízdě vozidlem nedržet v ruce hovorové zařízení, plně postačily již výpovědi svědků. Ostatně shodný právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, v němž uvedl: *„Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem z protijedoucího vozidla. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“*

Žalobcovo tvrzení, že v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení nedržel a že vlastní telefon černé barvy, vyhodnotil soud jako účelově uplatněné až ve fázi řízení před soudem. Obdobně se soud staví k tvrzení, že to nebyl žalobce, resp. žalobcovo vozidlo, koho policisté a videozáznam zaregistrovali.

S ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, konstatuje soud, že pasivita žalobce v přestupkovém řízení automaticky neznamena nepřípustnost určitého skutkového tvrzení v řízení před soudem. V souzené věci má soud ovšem za to, že se jedná o námitku uplatněnou výhradně účelově a že správní orgány v přestupkovém řízení zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupcích právě žalobce, jak jim ukládá § 3, § 50 odst. 3 správního řádu.

Podle oznámení o přestupku sepsaného na místě dne 28. 8. 2016, k němuž byl připojen videozáznam pořízený z místa přestupkového jednání, byl jako řidič vozidla ztotožněn podle předloženého občanského a řidičského průkazu žalobce, který při silniční kontrole rovněž sdělil, nebo bylo jiným způsobem zjištěno číslo mobilního telefonu. Totožnost řidiče byla uvedena také v úředním záznamu sepsaném policií dne 28. 8. 2016 a v oznámení přestupku správnímu orgánu I. stupně. V návaznosti na zjištěnou totožnost řidiče byla policií provedena lustrace řidičských oprávnění, pořízen výpis z žalobcovy evidenční karty řidiče. Soud si neumí představit žádný rozumný důvod, pro který by za daného stavu žalobce neuvedl, že kontrolované vozidlo, u kterého byla zjištěna technická nezpůsobilost, ve skutečnosti neřídil on, že to nebyl on, koho policisté viděli při řízení držet v ruce mobilní telefon, a ve správním řízení neoznačil důkazy na svou obranu. V této souvislosti soud přihlédl také k tomu, že právní zástupce žalobce je správním soudům znám svými účelově uplatněnými tvrzeními, která se poprvé objevují až před soudem, zatímco přestupce, případně jeho obecný zmocněnec je v přestupkovém řízení procesně neaktivní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 54/2017-38). Pokud v průběhu správního řízení nevyvstala žádná rozumná pochybnost o tom, že žalobce vozidlo řídil před tím, než bylo zastaveno hlídkou policie, a byl policií jako řidič vozidla ztotožněn, jak bylo uvedeno v oznámení o přestupku sepsaného na místě a v úředním záznamu o přestupku, na jehož podkladě byly pořizovány další důkazy, a žádná taková pochybnost nevyplývala ani v průběhu ústního projednávání přestupků a nevyvstala ani z obsahu svědeckých výpovědí zasahujících policistů, jimž byl zmocněnec žalobce dokonce přítomen, nelze správním orgánům vytýkat, že ztotožnění žalobce jako řidiče předmětného vozidla a pachatele projednávaných přestupků více nezkoumaly. Lze dodat, že nejpozději při ústním projednání dne 26. 10. 2016, resp. 9. 2. 2017 muselo být žalobci jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby přestupce neuchovával paletu námitek proti sankčnímu

rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová, jako tomu je dle přesvědčení soudu právě v projednávané věci.

Žalobce dále namítal rozpor výroku s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*. Součástí výroku o přestupku je v souladu s § 77 zákona o přestupcích jednak výrok či výroková část o vině, jednak o trestu, tj. sankci, kterou správní orgán za přestupek ukládá. Výroková část rozhodnutí tedy musí obsahovat též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný přestupek. Mimo jiné náležitosti musí výrok o přestupku podle § 77 zákona o přestupcích obsahovat také rozhodnutí *o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*. Smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést veškerý výčet zákonných ustanovení, jejichž existenci musí při svém rozhodování správní orgán reflektovat. Plně postačí, pokud jsou ve výroku rozhodnutí uvedena hmotněprávní ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a procesní ustanovení, která zakládají příslušnost rozhodujícího správního orgánu.

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za přestupek, stejně jako ustanovení § 13 zákona o přestupcích, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za přestupky přímo uložena. Výrok o uložení pokutě odpovídal požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, pokud obsahoval uvedení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, podle kterých byla ve společném řízení dle zásady obsažené v § 12 odst. 2 zákona o přestupcích pokuta uložena.

Výroková část obsahující rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení je také formulována v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 77 zákona o přestupcích. Správní orgán I. stupně uvedl § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, z něhož žalobcova povinnost hradit náklady řízení v paušální částce plyne. Dle názoru soudu nebylo pochybením intenzity způsobující nezákonnost rozhodnutí o přestupcích, neuvedl-li správní orgán ve výroku rozhodnutí vedle konkrétního zákonného ustanovení, které zakládá povinnost přestupce hradit náklady řízení o přestupku, výši náhrady a lhůty, také konkrétní ustanovení prováděcího předpisu, z něhož paušální výše nákladů řízení v částce 1 000 Kč plyne (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 8 As 32/2012-63).

Důvodem pro zrušení žalobou napadených rozhodnutí soud neshledal ani uvedení možného způsobu úhrady pokuty a náhrady nákladů správního řízení v závěrečné části výrokové části rozhodnutí. Výrokem II. byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu), a rozhodnuto o povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Zmínku o možnosti tyto peněžité částky uhradit na účet právního orgánu I. stupně specifikovaného čísla složenkami, převodem z účtu,

nebo na pokladně správního orgánu I. stupně nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu (viz formulace „*Obě uvedené částky lze uhradit ...*“), nýbrž jako snahu správního orgánu informovat žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat. Pokud informaci o některých způsobech úhrady správní orgán I. stupně v projednávaném případě zařadil zcela na konec výrokové části rozhodnutí, považuje soud jeho postup za nesprávný, ovšem nikoli způsobující nesrozumitelnost výroku či nezákonnost rozhodnutí jako celku. Opačný výklad by podle přesvědčení soudu představoval ryze formalistický přezkum napadeného rozhodnutí.

Další žalobní námitky se vztahují k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem*. Podle § 37 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, *silniční vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem*. Podle § 40 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona *provozovatel silničního vozidla přistaví k technické prohlídce osobní automobil, nákladní automobil, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, motocykl, přípojně vozidlo, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, kromě nebrzděného přívěsu, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg, nejpozději ve lhůtě čtyř let po prvním zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel (dále jen „zaregistrování silničního vozidla“) a potom pravidelně nejpozději ve lhůtách dvou let*.

Napadená rozhodnutí nejsou podle přesvědčení soudu nepřezkoumatelná z důvodu, že se v nich správní orgány nezabývaly výkladem shora citovaných ustanovení. Ta sama o sobě nejsou nejasná a jejich výklad nebyl učiněn v průběhu přestupkového řízení sporným. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím žalovaného vyplývají skutková zjištění v rozsahu nezbytném pro právní kvalifikaci přestupku a subsumpci pod jednotlivá ustanovení zákona o silničním provozu a zákona č. 56/2001 Sb.

V posuzovaném případě již oznámení o přestupku sepsané na místě, stejně jako úřední záznam, obojí ze dne 28. 8. 2016, obsahují výsledek lustrace vozidla Mercedes-Benz RZ ..., které žalobce řídil. Podle lustrace nebylo vozidlo technicky způsobilé, neboť nemělo platnou STK – platnost technické kontroly skončila ke dni 27. 12. 2015. Toto zjištění bylo prokázáno i opisem protokolu o technické prohlídce předmětného vozidla ze dne 27. 12. 2013.

Lustrací vozidla na místě silniční kontroly policejní hlídka zjistila, že žalobce řídil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť ve smyslu § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. Hodnocení technického stavu a technické způsobilosti silničního motorového vozidla k provozu a vyznačení výsledku technické prohlídky je upraveno v §§ 48 až 53 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Lustrací vozidla je třeba rozumět zjištění údajů dle § 48a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, tedy i údaje o provedení

technické prohlídky, v informačním systému stanic technické kontroly, který je systémem veřejné správy (§ 48a odst. 2 uvedeného zákona) a do něhož má policie umožněn nepřetržitý dálkový přístup (§ 48a odst. 4 uvedeného zákona). Údaje o provedení technické prohlídky dávají stanice technické kontroly do informačního systému stanic technické kontroly na podkladě právě protokolu o technické prohlídce, k jehož vyhotovení informační systém slouží (§ 48a odst. 1 uvedeného zákona) a který je ve smyslu § 48 odst. 4 uvedeného zákona dokladem o provedení technické prohlídky vozidla. Z uvedeného soud dovozuje, že výsledek lustrace vozidla, které žalobce řídil, zachycený v oznámení o přestupku a úředním záznamu o přestupku ze dne 28. 8. 2016 ve spojení s opisem protokolu o technické prohlídce vozidla ze dne 27. 12. 2013 [tedy s platností do 27. 12. 2015 vzhledem k povinnosti dle § 40 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona] jsou dostatečnými důkazy k prokázání přestupkového jednání žalobce. Žalobcovo tvrzení, že nelze vyloučit provedení technické prohlídky vozidla po uplynutí platnosti technické prohlídky ze dne 27. 12. 2013, považuje soud za spekulativní. O tom, že žádná taková technická prohlídka v mezidobí provedena nebyla, naopak svědčí karta vozidla, podle které byla pravidelná technická prohlídka provedena dne 29. 8. 2016, tedy hned následující den poté, kdy bylo porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu policií zjištěno. Za účelové pokládá soud tvrzení žalobce, že se řídil nálepkou na registrační značce, podle které byla technická kontrola platná. Pokud by byla na registrační značce vozidla nálepka, podle které byla technická prohlídka platná, potom by musela být lustrace vozidla v informačním systému stanic technické kontroly provedena s jiným výsledkem a musel být v tomto systému zjištěn protokol o technické prohlídce pozdějšího data. Tak tomu ale nebylo. Nálepku o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky umístí stanice technické kontroly na registrační značku vozidla podle § 50 odst. 2 uvedeného zákona až po provedení technické prohlídky, o které však musí být vyhotoven protokol.

Soud neshledal, že by byla napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatečné odůvodnění materiální stránky přestupků.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Ono porušení či ohrožení zájmu společnosti tvoří materiální stránku přestupku. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, nebo ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud současně uvedl, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti*“. Ovšem „*[p]okud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*“.

Lze připomenout, že správní rozhodnutí vydaná v obou stupních správního řízení tvoří jeden celek a takto je třeba na ně pohlížet. V dané věci bylo odůvodnění materiální stránky

obou přestupků doplněno úvahami žalovaného, který podle názoru soudu dostatečným způsobem vyjádřil, že žalobce tím, že řídil vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemní komunikaci ve smyslu § 37 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ohrozil zájem společnosti na dodržení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Jak plyne z citované judikatury, jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tak tomu bylo i v případě přestupku spáchaného žalobcem. Je zřejmé, že v průběhu řízení z provedeného dokazování nevyplynuly žádné natolik významné okolnosti, které by žalobcův případ odlišily od běžně vyskytujících se případů porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a vyloučily, že užitím technicky nezpůsobilého vozidla žalobcem nedojde k ohrožení bezpečnosti provozu. A žádných takových konkrétních významných okolností vylučujících nebezpečnost protiprávního jednání se nedovolával ani žalobce. U přestupkového jednání spočívajícího v tom, že řidič užije technicky nezpůsobilé vozidlo k provozu na pozemních komunikacích, neboť není zákonným způsobem prokázáno, že vozidlo splňuje technické podmínky k provozu, rozhodně není úkolem správních orgánů v přestupkovém řízení prokazovat faktický technický stav vozidla.

Soud neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelnými ani pro nedostatečné zdůvodnění zavinění žalobce.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné stanovené náležitosti *vyslovení viny, formu zavinění*. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí* (nedbalost vědomá) nebo *b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl* (nedbalost nevědomá).

V souzeném případě správní orgán I. stupně ve výroku II. rozhodnutí uvedl, že žalobce se obou přestupků dopustil z nedbalosti. Jak bylo uvedeno shora, k odpovědnosti žalobce za shora uvedené přestupky bylo nedbalostní zavinění postačující, zákon úmysl nevyžadoval. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně upřesnil, že se jednalo o formu nedbalosti vědomé a zdůraznil, že si žalobce jako osoba odborně způsobilá musel být porušení povinnosti řidiče vědom.

U přestupku spočívajícího v porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu byla složka vědomí nepochybně dána. Žalobce jako průměrně rozumná a obezřetná osoba a dlouholetý držitel příslušného řidičského oprávnění věděl, že držením mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla, tedy činností, která rozptyluje řidičovu plnou pozornost, může ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane. Soud podotýká, že o složce vědomí nevyvstaly v průběhu přestupkového řízení žádné pochybnosti a žalobcovu obranu založenou na tvrzení, že nelze vyloučit, že při řízení vozidla držel mobilní telefon v ruce bezmyšlenkovitě, soud nepřijal. Žalobce stěží nemohl nevědět, že za jízdy nedrží v ruce

mobilní telefon, v tomto typovém případě si nevědomou nedbalost představit dost dobře nelze.

Žalobce dále správnímu orgánu vytýkal, že se dostatečně nezabýval tím, zda žalobce věděl, že řídí vozidlo bez platné technické prohlídky. Soud zdůrazňuje, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, publ. pod č. 1529/2008 Sb. NSS). Naplnění složky vědomostní, tedy zda a jak pachatel ví o tom, že svým jednáním může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, správní orgány usuzují z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování. Jak již soud uvedl shora, žalobce se ke svému jednání při silniční kontrole odmítnul vyjádřit, ani v průběhu přestupkového řízení se k okolnostem případu nevyjadřoval. Žalobce ani jeho zmocněnec, který byl přítomen prováděnému dokazování, nepoukázali na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty včetně zavinění zpochybnit. Žalobce na svou obranu žádná tvrzení ani důkazy neuplatnil, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí (ostatně jako je to u přestupců zastoupených shodným právním zástupcem víceméně pravidlem), netvrdil, že o konci platnosti technické prohlídky nemohl vědět. To je samozřejmě přípustnou procesní obranou. Potom však žalobce nemůže s úspěchem namítat, že správní orgány dostatečně neřešily, zda nevěděl, že řídí vozidlo, u něhož skončila platnost technické prohlídky. Správní orgány za daných okolností správně vyšly z toho, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění, tedy osoba odborně způsobilá, ví, v jakém technickém stavu je vozidlo, které řídí, a zda splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, včetně požadavku na prokázání technické způsobilosti k provozu na pozemních komunikacích stanoveným způsobem.

VI. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. prosince 2017.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně